

tal med sig, saa gif den. At forlange, at et Ministerium skulde være et saadant høieligt Siv, der søiede sig, efter ethvert Flertal, vilde være den veneste Parodi paa Parlamentarisme. Det er altsaa en ren Misforstaaelse. Dernæst var det ogsaa et mærkeligt Begreb om „Flertal“, som det ærede Medlem fremstillede. Det ærede Medlem troede, at der kunde bygges en parlamentarisk Situation, paa et Flertal, der havde samlet sig om forskellige lokale Jernbaner og altsaa var dannet paa den Maade, at der var taget et Par Medlemmer fra et politisk Parti og et Par fra et andet og sølgelig vare sammenslyngede ved forskellige lokale høiere Interesser; her skulde altsaa være dannet et parlamentarisk Flertal, hvorpaa Regjeringen kunde støtte sig. Jeg skal ikke nærmere udvikle denne Lante. Men jeg siger, at i Modsetning til et kompakt politisk Flertal, der kan og bør have parlamentarisk Betydning for Ministeriets Dannelselse — ikke for dets Forbliven — vil jeg betragte et saadant Flertal, der er sammenlavet af forskellige lokale Hensyn, hvor berettigede de end i og for sig kunne være, som et sammenstræbt Flertal, politisk og parlamentarisk talt. Dette er, hvad jeg foreløbig vil sige, og det ærede Medlem er vel foreløbig tilfredsstillt med Hensyn til den Meningsforskjel, der er mellem vore Ansuelser om Flertal, Ministerium og Parlamentarisme. — Hvad nu angaar den ærede Ministers Stilling, har den ærede Minister jo faaet tvende Forsvarere her idag, nemlig det ærede Medlem for Randers (N. P. Jensen) og delvis ogsaa det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valokreds (Scharling). Jeg skal imidlertid ikke benegte, at det forekommer mig, at disse Medlemmer ved deres Fremstillinger yderligere have fastslaaet den Paastand fra min Side igaar, at den Jernbanelov, der blev til ifjor, blev til under den bestemte Forudsætning gjennem al Forhandling, at hermed var man for dette Tidrum, for disse 3 Aar færdig med at bygge Baner Best for Store Belt for Statens Penge. Den ærede Minister sagde igaar i sin Slutningsreplik, at han ogsaa sølte sig saaledes bunden ved disse Forhandlinger, at han ikke kunde fremsette Forslag selv. Noget Andet var det, naar Forslag blev fremsat fra anden Side og Rigsdagen gif ind paa dem. Her vil jeg nu sige, at jeg kunde tænke mig det Tilfælde, at en Minister stillede sig saaledes, at han sølte sig for sin Person bunden til ikke selv at fremsætte Forslag. Smidtidigt kom der Deputationer fra de paagjældende Egne, der pressede paa Ministeren i den Retning. Han svarede da: Jeg er bunden til ikke selv at fremsætte Forslag, men vil Rigsdagen vedtage saadanne, saa bygger jeg Banerne, og derfor er det Repræsentationerne, De maa henvende Dem til. Naar saa disse kom til deres Repræsentanter og sagde: Saadan og saadan har Ministeren sagt og I kunne sagtens komme med

Forslag, thi Ministeren siger, at han kan gaa ind paa dem, hvis de frentomme, ser jeg ikke, hvad faktisk Forskel der vilde være paa en saadan Fremgangsmaade og den, at Ministeren selv fremsatte Forslagene. Der er for min Betragtning alligevel en Forskel, den nemlig, at, naar den vedkommende Minister selv fremsatte dem, kunde man fordrø en nøiere Overveelse baade over Prisforholdene, Pengenes Tilbebringelse og Tidspunktet for Bygningen osv., hvilket man ikke kan forudsætte, at enkelte Mænd ville være istand til at opstille med Hensyn til den Art Foretagender. Nu kan den ærede Minister indvende: Det er ikke Tilfældet for mit Vedkommende, at jeg har lovet nogen Deputation Noget, men jeg siger, at, gjør man Forskel herpaa og accepterer man en saadan Udtalelse af den ærede Minister, saa kan jeg ikke negte, at saa kan noget Saadant meget let blive Praxis under andre Forhold, og det tror jeg ikke er heldigt. Saaledes fortsaar jeg ikke Parlamentarisme. Jeg holder altid af at have en stærk Regjering, der har en Villie, som den søger at sætte igjennem, og som den søger at vinde et Flertal for, men ikke en Regjering, som følger et Flertal. Hvad angaar den her foreliggende Bane, skal jeg ikke komme dybt ind paa den. Jeg vil sige, at, stode vi saaledes, at der burde være Tale om at bevilge en af disse Baner, enten den, vi behandlede igaar, eller den, vi nu have for, vilde jeg ubetinget sætte Skive-Slynngøre Banen som Nr. 1. Den rekker vel ud til Vandet, men til et Vand, som i en lang Tid af Aaret er ubesejligt og i en anden Tid af Aaret meget vanskeligt besejligt, og som udmunder lige overfor den store Ø Mors, som ingen saadanne Forbindelsesmidler har, hvorimod i den anden Egn Afstanden fra Nærup Station til Årsens vel kun er 1 1/2 eller henved 2 Mil (Berntsen: 2 1/2 Mil) 2 1/2 Mil, altsaa. Man har altsaa 1 1/2 Mil fra Midten af denne Strækning til den ene Side til en hele Aaret igjennem besejlig Haan og til den anden Side til Banen, og de, der bo fjernest enten fra Vænne eller fra Banen, have 2 1/2 Mil. Jeg beder ærede Medlemmer betænke, om det ikke falder sammen med, hvad jeg sagde igaar, at vi paa en Lime kunne lave 100 Baner i Landet til Statsbaner, der ere fuldt saa berettigede som Årsensbanen. Jeg indrømmer altsaa, at, skulde der være Tale om en Bane, vilde denne Bane over Sølling efter de lokale Forhold have min Sympathi som Nr. 1 af disse Baner. Det ærede Medlem, som talte sidst, har fuldstændig Ret i, at jeg har udtalt mig velvillig for denne Bane; for en Del Aar tilbage forelaa der et Forslag efter det forrige Jernbanesystem om en Bane til Ljstved, om en Ljstved. Jeg henviser blot til mine Udtalelser dengang, hvor jeg blandt Andet hævdede, at denne Bane efter dette System vilde blive Ljstved Amt og Ljstveds Beboere langt dyrere end den Jernbane, som Fantafien